

Arrest

nr. 256 186 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2019 België is binnengekomen, diende op 21 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/10/2019
Overdracht CGVS: 20/01/2020*

Op 25 november 2020 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u10 tot 11u54. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat Mter Smekens Catherine (vervanger van Gaspart Gérald) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Medellín. U bent geboren op 28 september 1988 en hebt een zoon met uw huidige echtgenote. U heeft nog een andere zoon uit een vorige relatie.

In Colombia was u werkzaam als elektricien. U had uw eigen zaak. U was op een dag, op 2 juli 2019, bedrijfskaartjes aan het uitdelen in een park dichtbij uw huis om reclame te maken voor uw zaak, toen u werd aangesproken door twee mannen die interesse hadden in uw professionele activiteiten. U legde hen uit wat u deed bij een kop koffie. Plots zeiden ze u in werkelijkheid geen interesse te hebben in uw werkzaamheden maar dat u geld diende te schenken aan een groepering die in de marge van de wet opereert. U moest 600.000 peso's betalen. U weigerde dit, waarop u vertrok en zij zeiden dat u nog van hen zou horen.

Op 10 juli 2019 stond er iemand aan de deur van uw huis om geld van u te eisen. Gezien uw vrouw en zoon thuis waren durfde u niet te weigeren, het zou mogelijks problemen opleveren. U betaalde de man alles wat u toen in uw bezit had, namelijk 500.000 peso's. De man zei dat hij binnen acht dagen zou terugkeren. Op 11 juli 2019 trok u naar 'gawda', de officiële instantie die afpersingen onderzoekt. Daar schreven ze uw klacht neer.

Acht dagen later kwam er opnieuw iemand naar u thuis om geld van u te eisen. U zei dat u geen geld meer had. De man zei dat zijn bazen hier allerminst tevreden mee gingen zijn en hij vertrok terug. U besloot hierop om samen met uw gezin naar het huis van uw tante te trekken, zo'n anderhalf tot twee uur rijden van uw eigen woning. U deed dit rond 21 juli 2019. De groepering vond u hier terug. Zo kwam een man naar het huis van uw tante en eiste van u opnieuw smeergeld. Opnieuw gaf u hem niets. Hij eiste dat u terugkeerde naar uw eigen appartement, op die manier hadden ze meer controle over jullie. U gehoorzaamde en trok opnieuw in uw eigen appartement in. U trok einde juli of begin augustus 2019 opnieuw naar 'gawda'. Zij stelden u voor om uw afpersers in een valstrik te lokken en vroegen u om hen daarbij te helpen. Uit vrees voor represailles door uw afpersers weigerde u dit.

U werd opnieuw benaderd in uw eigen appartement met de eis om smeergeld te betalen. Ze noemden u hierbij een verklikker, uw belagers waren namelijk op de hoogte gekomen van het feit dat u klacht was gaan indienen. Ze dwongen u om de wijk waar u woonde te verlaten doch zonder uw gezin. Hierop trok u in bij uw oma, ergens tussen 5 en 10 augustus 2019, en maakte u toen het besluit Colombia te verlaten, wat u uiteindelijk deed op 3 oktober 2019. U reisde per vliegtuig naar België, met transit in Spanje, en kwam hier aan op 5 oktober 2019. U diende op 21 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vrouw verhuisde in maart 2020 naar het huis van uw oma. Daar kwam een voor uw vrouw onbekend persoon vragen achter u. Uw echtgenote verliet uiteindelijk dit appartement omdat uw oma graag alleen woont. Uw vrouw ging dan een ander appartement huren, totdat ook hier een onbekende achter u kwam vragen. U vond het financieel aantrekkelijker dat uw echtgenote terug in jullie eigen appartement ging wonen, waar ze dan ook opnieuw naar verhuisde zo'n twee maanden geleden.

Uw motorfiets, die u aan uw broer had gegeven na uw vertrek, werd eind september 2020 gestolen. Uw broer ging hiervan klacht indienen bij de politie, u denkt de dag na de diefstal. Dezelfde avond van de klacht nog werd hij aangesproken door iemand die zei dat ze uw 'gezicht wouden terugzien'. U denkt dan ook dat de motorfiets gestolen werd door de personen die u eerder geld afpersten.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden gevisieerd door de mensen die u eerder afpersten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uw identiteitskaart, kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden, documenten in verband met de handelszaak die u bezat, een klacht die u indiende bij de politie alsook een klacht die uw broer indiende bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen. Zo wijst het CGVS er ten eerste op dat er aanzienlijke tegenstrijdigheden lopen doorheen uw verklaringen bij de asielinstanties. U verklaart bij het CGVS dat u bent ondergedoken in het huis van uw tante en dat uw belagers u opnieuw benaderden toen u terugkeerde van uw tante naar uw eigen appartement. U was toen al twee keer klacht gaan indienen, en hiervan waren uw belagers op de hoogte gekomen. Ze zouden u een verklapper hebben genoemd (CGVS, p.6, 7 & 11). Dit is niet wat u bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde. U stelde er dat ze u beschuldigden een verrader te zijn omdat u klacht indiende. U ging verder door te verklaren dat u besloot te verhuizen naar de woning van uw tante (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is een geheel andere chronologische voorstelling van de feiten. Verder verklaart u de mensen die u afpersten slechts één keer betaald te hebben, namelijk 500.000 peso's (CGVS, p.14). Opnieuw is dit niet wat u bij de DVZ zei. U verklaarde er een eerste keer 500.000 peso's te hebben betaald en acht dagen nadat ze de eerste keer kwamen, hen 600.000 peso's te hebben gegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Simpelweg stellen dat u dit niet zo verklaard zou hebben bij de DVZ is niet afdoende (CGVS, p.14). Het lijkt weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ aan uw verklaringen zou toevoegen dat u 600.000 peso's betaalde bij het tweede bezoek indien u dit niet zo zou verklaard hebben. Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u tussen 5 en 10 augustus 2019 bij uw oma introk, tot aan uw vlucht uit Colombia op 3 oktober 2019 (CGVS, p.12). Dit verbaast. Zo verklaarde u bij de DVZ tot aan uw vertrek uit Colombia, op 3 oktober 2019, in uw eigen appartement te hebben gewoond (verklaringen DVZ, vraag 10). Ook tijdens uw relaas, waarbij u uw problemen mocht uitklaren, maakte u geen enkele melding als zou u zijn ondergedoken bij uw oma. Het geheel aan tegenstrijdige verklaringen ondergraaft op zeer ernstige wijze het geloof in uw beweerde problemen.

Uw weinig logische gedrag ondermijnt verder het geloof in uw relaas. Vooreerst is het onduidelijk waarom u uw belagers zou betaald hebben. U zou hen een eerste keer hebben geweigerd in het park en acht dagen later, toen iemand aan uw huis stond, zou u hen wel betaald hebben. Dit ondanks dat u nooit fysiek bedreigd bent geweest of dat ze ooit wapens mee hadden toen ze volgens u geld kwamen eisen (CGVS, p.6, 7, 9 & 14). Dat u dan bij een tweede keer zou besluiten om wél geld te betalen doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u uw belagers nadien kon afschepen door simpelweg te stellen dat u geen geld had is ook bedenkelijk. Men moge verwachten dat zij meer doortastend zijn. U verklaart verder dat uw belagers u bij uw tante opspoorden en dat u hierna terug naar uw eigen appartement verhuisde, om opnieuw door hen benaderd te worden. U zou vervolgens ondergedoken zijn bij uw oma (CGVS, p.5). Dit slaat nergens op. Men moge verwachten dat u onmiddellijk een nieuw veilig onderkomen zoekt en niet opnieuw naar uw eigen appartement trekt nadat ze u bij uw tante opsporen. De locatie van uw eigen appartement zouden ze namelijk al gekend hebben. Het ligt trouwens in de lijn der verwachtingen dat u reeds na het eerste bezoek van een afperser uw appartement verlaat, en niet nog eens acht dagen wacht om hen de kans te geven om opnieuw terug te komen. Zeker gezien u verklaart geen geld meer te hebben gehad om aan hen af te geven, kon u wel inschatten dat u hier mogelijks consequenties aan vast zouden hangen.

Het raakt bovendien kant noch wal dat uw belagers eisen dat u het appartement bij uw tante zou verlaten om terug te keren naar uw eigen appartement, om daar bij een volgende benadering te eisen dat u de gemeente verlaat. Uw vrouw mocht niet meekomen en dit volgens u om druk op u te zetten (CGVS, p.5). De logica hiervan is ver zoek. Indien ze werkelijk wouden dat u geld ophoestte, ligt het in de lijn der verwachtingen dat ze juist niet van u eisen om de wijk te verlaten. Dat uw vrouw bovendien effectief in dit huis zou zijn blijven wonen, en dat vandaag de dag opnieuw zou doen, is wederom niet logisch te noemen.

Men moge verwachten dat zij toen samen met u naar uw oma zou zijn verhuisd en niet in dit appartement bleef wonen, indien waarachtig. Sterker, men moge verwachten dat zij met u Colombia zou hebben verlaten. Indien uw problemen geloofwaardig zouden zijn, kon uw vrouw verwachten dat er represailles zouden komen omdat u weigerde te betalen aan uw belagers. Dat uw vrouw u daarenboven niet vervoegde in het huis van uw oma maar u er wel komt bezoeken is opnieuw een zeer onlogische gang van zaken (CGVS, p.14). Gezien u er onder was gedoken moge men verwachten dat zij dat niet deed, om zo de kans niet te geven aan uw belagers om u op te sporen.

U verklaart tussen 5 en 10 augustus 2019 naar uw oma te zijn verhuisd (CGVS, p.12). Tot op heden kwam er niemand meer naar uw huis om geld te vragen (CGVS, p.13). Dat uw belagers plotselings stopten met naar uw huis te komen nadat u er vertrok, is bijzonder opvallend te noemen. Tevens opvallend is dat u besloot om de hulp van de politie in te schakelen en dat u hun hulp weigerde toen ze het u aanboden. U zou een telefoonnummer hebben gekregen toen u een eerste keer klacht ging indienen, indien de situatie zich opnieuw zou voordoen, doch verklaarde u dit nummer nooit te hebben gebruikt toen u effectief opnieuw werd benaderd (CGVS, p.9 & 10). Bij uw tweede bezoek aan het politiekantoor verklaarde u dat de politie u voorstelde om een operatie op poten te zetten bij u thuis en hen zo in de val te lokken. U zou dit geweigerd hebben, u had schrik voor represailles (CGVS, p.10). Het is weinig logisch dat u naar de politie stapt voor hulp, maar dat u dan besluit niet op deze hulp in te gaan. Dat u bovendien een eerste keer thuis werd benaderd en pas de volgende dag klacht ging indienen omdat u de dag zelf veel werk had, is niet het gedrag dat men kan verwachten van iemand in dergelijke situatie (CGVS, p.9). Het lijkt logischer dat u onmiddellijk naar de politie stapte. Ook het gedrag van uw broer doet verbazen. U verklaarde dat uw motorfiets, die u aan hem had gegeven, werd gestolen en dat uw broer hiervan aangifte ging doen bij de politie. Het is pas na het indienen van deze klacht dat hij werd aangesproken door iemand die eiste dat u zich 'liet zien', zo gaat u verder. Opvallend genoeg verklaarde u dat hij dit laatste indirecte dreigement niet meer ging melden aan de politie (CGVS, p.15). Men moge verwachten dat hij dat wel deed, gezien hij dan over meer informatie beschikte over de vermoedelijke dader alsook de personen die u zouden hebben afgeperst.

Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid niet de problemen zou hebben gekend die u laat uitschijnen. U verklaart een laatste keer te zijn benaderd tussen 5 en 10 augustus 2019 (CGVS, p.12), doch verliet u pas op 3 oktober 2019 Colombia. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen uw identiteit en die van uw familie, die hier niet wordt betwist. Dat u als zelfstandige een handelszaak in elektriciteitsvoorzieningen had, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken.

De klacht die uw broer zou zijn gaan neerleggen lijkt aan te tonen dat uw of zijn motorfiets werd gestolen, ongeveer een jaar na uw vertrek. Uit niets valt hieruit af te leiden dat er een link zou zijn met de door u aangehaalde problemen en/of met enig bendege geweld. Ook de klacht die u bent gaan indienen weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Dergelijk document weet uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de Colombiaanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de materiële motiveringsplicht;*
- beoordelingsfout.”*

Verzoeker geeft een theoretische toelichting en gaat vervolgens in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij licht hierbij vooreerst toe als volgt:

“Verzoekende volhardt in zijn relaas.

Hij bevestigt de chronologie die hij uiteenzette op zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, het aantal betalingen en het bedrag van de betalingen en zijn verschillende woonplaatsen.

De appreciatie van de verwerende partij over het onlogisch gedrag aan verzoeker is een subjectieve appreciatie. Verzoeker besliste het gevraagde bedrag te betalen toen zijn belagers bij hem kwamen aankloppen omdat hij vreesde voor de veiligheid van zijn vrouw en kind. Dit is een rationele houding. Zeker in het Colombiaanse context waar de criminele bendes een grote invloed hebben.

Toen verzoeker de tweede keer het bedrag niet kon betalen heeft hij uitgelegd dat hij niet beschikte over dit geld. Hij heeft tijd gevraagd. Hij ging niet in confrontatie met de bende en heeft niet gezegd dat hij weigerde om te betalen.

Verzoeker keerde terug naar zijn appartement omdat dit een eis was van zijn belagers. Het was niet zijn eigen keuze. Door te gehoorzamen probeerde hij het risico onder controle te houden.

Dat zijn belagers hem dwingen terug te keren naar zijn wijk maar zonder zijn vrouw werd door verzoeker als een bestraffing en een drukmiddel ervaren. De boodschap van zijn belagers is dat hij geen normaal familieleven zal kunnen hebben zolang hij niet toekomt aan hun eisen.

Het voorstel van de politie was een operatie te organiseren in de eigen woning van verzoeker. Hij weigerde dit omdat het dan overduidelijk zou zijn dat hij met hen meewerkte en er zware represailles zouden plaatsvinden op verzoeker en zijn familie.

Verzoeker leefde de laatste tijden ondergedoken in afwachting van zijn vlucht.

Waar verwerende partij stelt dat het gedrag van de belagers van verzoeker onlogisch is wenst verzoeker te stellen dat het voor hem onmogelijk is om een uitleg te geven aan het gedrag van derden die hij niet kent en waarmee hij niet meer in contact is. Om die reden moet het gedrag van derden slechts een bijkomend element zijn die enkel gebruikt kan worden wanneer dit gedrag en deze onwaarschijnlijkheden flagrant zijn.

De houding van de belagers is ook niet irrationeel. Toen verzoeker tijd vraagt omdat hij het gevraagde bedrag niet kan betalen hebben zijn belagers een belang om hem die tijd te geven aangezien zij hierdoor in de toekomst een financieel voordeel kunnen krijgen, in het geval dat verzoeker het geld zou kunnen verzamelen en betalen.

Om al deze redenen moet verzoekers relaas als geloofwaardig worden geacht.

Hij werd reeds met de dood bedreigd en loopt een reëel risico in geval van terugkeer in zijn land van herkomst.”

Verzoeker wijst er nog op dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, omdat het aannemelijk is dat hij in geval van een terugkeer naar Colombia opnieuw zal worden gevisieerd. Hij komt dan ook in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, stelt verzoeker dat uit de documentatie van de commissaris-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook meent hij dat er regionaal verschillen zijn in het patroon en de ernst van de situatie.

Vervolgens argumenteert verzoeker wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft dat uit de documentatie van de bestreden beslissing blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook erkent de bestreden beslissing dat er regionaal verschillen zijn in het patroon en de ernst van deze situatie. Hij licht toe dat de vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten hebben doen verdwijnen. Integendeel blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen, het machtsvacuüm overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. Verzoeker acht het, gelet op deze informatie, weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord werd getekend en het aantal burgerslachtoffers het laagste niveau ooit bereikte, gezien deze informatie niet actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van vijf gewapende conflicten die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN acht verzoeker niet relevant gezien deze actueel opgeschort zouden zijn.

Verzoeker benadrukt dat het departement Antioquia, waar hij verbleef voor zijn vertrek, te kampen heeft met een gewapend conflict.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de motivering in de bestreden beslissing waar deze een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia. Ten eerste wijst verzoeker erop dat het aantal doden en gewonden slechts één indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Ernstige schade betreft tevens andere ernstige mensenrechtenschendingen, met name “wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten”, aldus verzoeker. Er dient ook rekening te worden gehouden met de toegang tot basisvoorzieningen en de bescherming door de nationale autoriteiten. Ten tweede vereisen de nationale verschillen tevens dat de veiligheidssituatie ook regionaal wordt onderzocht volgens verzoeker, waarbij hij toelicht dat “De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.”

Verzoeker bekritiseert verder de stelling van de commissaris-generaal dat er een verschil bestaat tussen de rurale en stedelijke gebieden.

Hoewel hij de commissaris-generaal volgt waar deze stelt dat er een verschil in typologie van het geweld bestaat, volgt hij niet dat de vorm van het geweld in de steden geen verband houdt met het gewapend conflict. Hij meent immers dat de veiligheidssituatie in de steden sterk verband houdt met het conflict in de regio's en citeert ter staving uit niet nader-gespecificeerde informatie, waarbij hij toelicht als volgt: *"Dat het rode kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten."* Verzoeker vervolgt dat de notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en niet per analogie kan worden toegepast. Hij verwijst naar en citeert uit het arrest *"Diakité"* van het Europese Hof van Justitie en naar de conclusie van advocaat-generaal Paolo Mengozzi in de zaak omtrent de interpretatie van de notie gewapend conflict. Deze laatste was van mening dat het onderzoek naar de intensiteit van het geweld en het risico dat daaruit voortvloeit voor de verzoeker een centrale rol speelde, terwijl de identificatie en de kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk is. Tevens wijst hij erop dat UNHCR in zijn nota met betrekking tot deze zaak het standpunt had geuit dat mensen kunnen zijn blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als 'gewapend conflict' gedefinieerd is.

Verzoeker besluit dat het geweld in Antioquia, daarin inbegrepen de metropolitaanse zone van Medellín, een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, de burgerbevolking treft en de autoriteiten slechts een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

Hij voert nog aan dat zijn profiel aantoont dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, *"gezien zijn ervaring met de paramilitairen, de vijandigheid van zijn oom en zijn positie en connecties met de paramilitairen"*.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat het verweer in het verzoekschrift beperkt blijft tot het volharden in de geloofwaardigheid van zijn relaas en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde afpersingsfeiten.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst op pertinente en correcte wijze als volgt:

"Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen. Zo wijst het CGVS er ten eerste op dat er aanzienlijke tegenstrijdigheden lopen doorheen uw verklaringen bij de asielinstanties. U verklaart bij het CGVS dat u bent ondergedoken in het huis van uw tante en dat uw belagers u opnieuw benaderden toen u terugkeerde van uw tante naar uw eigen appartement. U was toen al twee keer klacht gaan indienen, en hiervan waren uw belagers op de hoogte gekomen. Ze zouden u een verklikker hebben genoemd (CGVS, p.6, 7 & 11). Dit is niet wat u bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde. U stelde er dat ze u beschuldigden een verrader te zijn omdat u klacht indiende. U ging verder door te verklaren dat u besloot te verhuizen naar de woning van uw tante (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is een geheel andere chronologische voorstelling van de feiten. Verder verklaart u de mensen die u afpersten slechts één keer betaald te hebben, namelijk 500.000 peso's (CGVS, p.14). Opnieuw is dit niet wat u bij de DVZ zei. U verklaarde er een eerste keer 500.000 peso's te hebben betaald en acht dagen nadat ze de eerste keer kwamen, hen 600.000 peso's te hebben gegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Simpelweg stellen dat u dit niet zo verklaard zou hebben bij de DVZ is niet afdoende (CGVS, p.14). Het lijkt weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ aan uw verklaringen zou toevoegen dat u 600.000 peso's betaalde bij het tweede bezoek indien u dit niet zo zou verklaard hebben. Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u tussen 5 en 10 augustus 2019 bij uw oma introk, tot aan uw vlucht uit Colombia op 3 oktober 2019 (CGVS, p.12). Dit verbaast. Zo verklaarde u bij de DVZ tot aan uw vertrek uit Colombia, op 3 oktober 2019, in uw eigen appartement te hebben gewoond (verklaringen DVZ, vraag 10). Ook tijdens uw relaas, waarbij u uw problemen mocht uitklaren, maakte u geen enkele melding als zou u zijn ondergedoken bij uw oma. Het geheel aan tegenstrijdige verklaringen ondergraaft op zeer ernstige wijze het geloof in uw beweerde problemen.”

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te willen bevestigen betreffende de chronologie van zijn relaas, het aantal betalingen en het bedrag ervan en zijn woonplaatsen voor zijn vertrek. Zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Aldus is de Raad van oordeel dat dergelijk verweer geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt.

De bestreden beslissing motiveerde vervolgens terecht dat:

“Uw weinig logische gedrag ondermijnt verder het geloof in uw relaas. Vooreerst is het onduidelijk waarom u uw belagers zou betaald hebben. U zou hen een eerste keer hebben geweigerd in het park en acht dagen later, toen iemand aan uw huis stond, zou u hen wel betaald hebben. Dit ondanks dat u nooit fysiek bedreigd bent geweest of dat ze ooit wapens mee hadden toen ze volgens u geld kwamen eisen (CGVS, p.6, 7, 9 & 14). Dat u dan bij een tweede keer zou besluiten om wél geld te betalen doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u uw belagers nadien kon afschepen door simpelweg te stellen dat u geen geld had is ook bedenkelijk. Men moge verwachten dat zij meer doortastend zijn. U verklaart verder dat uw belagers u bij uw tante opspoorden en dat u hierna terug naar uw eigen appartement verhuisde, om opnieuw door hen benaderd te worden. U zou vervolgens ondergedoken zijn bij uw oma (CGVS, p.5). Dit slaat nergens op. Men moge verwachten dat u onmiddellijk een nieuw veilig onderkomen zoekt en niet opnieuw naar uw eigen appartement trekt nadat ze u bij uw tante opsporen. De locatie van uw eigen appartement zouden ze namelijk al gekend hebben. Het ligt trouwens in de lijn der verwachtingen dat u reeds na het eerste bezoek van een afperser uw appartement verlaat, en niet nog eens acht dagen wacht om hen de kans te geven om opnieuw terug te komen. Zeker gezien u verklaart geen geld meer te hebben gehad om aan hen af te geven, kon u wel inschatten dat u hier mogelijks consequenties aan vast zouden hangen.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaring dat hij besliste om bij het eerste bezoek van zijn afpersers het gevraagde bedrag te betalen, omdat hij vreesde voor de veiligheid van zijn echtgenote en kind en poneert dat dit een rationele houding betreft, temeer in de Colombiaanse context waar criminele bendes een grote invloed hebben. De Raad merkt evenwel op dat dit een loutere bewering betreft, die bovendien klemmt met de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie in dergelijke context nog in hun woning zouden blijven wonen, gelet op verzoekers verklaringen dat hij geen geld had om zijn afpersers een tweede keer te betalen en zij gezegd hadden dat zij gingen terugkomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Er kan van verzoeker, indien hij werkelijk vreesde voor zijn eigen veiligheid of die van zijn familie, immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige maatregelen zou nemen om hen te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, *quod non*. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker verklaarde dat de persoon die het geld kwam ophalen niet gewapend was en geen fysieke bedreigingen heeft geuit (*Ibid.*, p. 9), zodat het niet duidelijk is waarom hij vreesde voor de veiligheid van zijn vrouw en kind op dat moment. Dit geldt temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat de personen die het geld kwamen innen de tweede keer gewoon zijn weggegaan toen hij zei dat hij geen geld had (*Ibid.*, p. 6), hetgeen andermaal klemmt met zijn verklaring dat hij het gevraagde bedrag de eerste maal betaalde omdat hij vreesde voor de veiligheid van zijn familieleden. De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat het niet aannemelijk is dat zijn afpersers zonder meer zouden vertrekken tijdens het tweede bezoek wanneer verzoeker stelt het gevraagde bedrag niet te kunnen betalen. Zijn verweer dat hij enkel om tijd vroeg doch niet aan de afpersers zei dat hij weigerde om te betalen, betreft andermaal een loutere bewering in hoofde van verzoeker, die bovendien klemmt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij tegen de afperser zei dat hij geen smeergeld kan betalen van zijn inkomsten uit zijn onderneming (*Ibid.*, p. 6). In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de houding van de bende niet irrationeel is gezien zij er belang bij hebben om verzoeker de tijd te geven het gevraagde bedrag te verzamelen, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij niet meer druk zouden zetten op verzoeker indien blijkt dat hij niet aan hun eisen kan voldoen. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers verweer in het verzoekschrift geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten dat verzoekers verklaarde gedrag en dat van de bendeleden in het licht van de geschetste problemen niet aannemelijk is.

De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers verklaringen een afdoende bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn handelswijze en die van zijn afpersers in het licht van de ingeroepen bedreigingen, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De bestreden beslissing stelde verder met reden dat:

"Het raakt bovendien kant noch wal dat uw belagers eisen dat u het appartement bij uw tante zou verlaten om terug te keren naar uw eigen appartement, om daar bij een volgende benadering te eisen dat u de gemeente verlaat. Uw vrouw mocht niet meekomen en dit volgens u om druk op u te zetten (CGVS, p.5). De logica hiervan is ver zoek. Indien ze werkelijk wouden dat u geld ophoestte, ligt het in de lijn der verwachtingen dat ze juist niet van u eisen om de wijk te verlaten. Dat uw vrouw bovendien effectief in dit huis zou zijn blijven wonen, en dat vandaag de dag opnieuw zou doen, is wederom niet logisch te noemen. Men moge verwachten dat zij toen samen met u naar uw oma zou zijn verhuisd en niet in dit appartement bleef wonen, indien waarachtig. Sterker, men moge verwachten dat zij met u Colombia zou hebben verlaten. Indien uw problemen geloofwaardig zouden zijn, kon uw vrouw verwachten dat er represailles zouden komen omdat u weigerde te betalen aan uw belagers. Dat uw vrouw u daarenboven niet vervoegde in het huis van uw oma maar u er wel komt bezoeken is opnieuw een zeer onlogische gang van zaken (CGVS, p.14). Gezien u er onder was gedoken moge men verwachten dat zij dat niet deed, om zo de kans niet te geven aan uw belagers om u op te sporen."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn belagers hem dwongen om terug te keren naar zijn wijk zonder zijn echtgenote als bestraffing en drukkingsmiddel. De Raad wijst er echter op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat zijn afpersers hem eerst vroegen om terug te keren naar zijn wijk, doch bij een volgende benadering plots zouden eisen dat hij de gemeente verlaat. Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om een uitleg te geven aan het gedrag van derden die hij niet kent en waarmee hij niet in contact is, merkt de Raad op dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de handelswijze van zijn afpersers ongeloofwaardig zijn. De Raad herhaalt dat verzoekers verklaringen een afdoende bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De vaststelling dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de handelswijze van zijn afpersers, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

De bestreden beslissing stelde verder nog terecht vast dat:

"U verklaart tussen 5 en 10 augustus 2019 naar uw oma te zijn verhuisd (CGVS, p.12). Tot op heden kwam er niemand meer naar uw huis om geld te vragen (CGVS, p.13). Dat uw belagers plotselings stopten met naar uw huis te komen nadat u er vertrok, is bijzonder opvallend te noemen. Tevens opvallend is dat u besloot om de hulp van de politie in te schakelen en dat u hun hulp weigerde toen ze het u aanboden. U zou een telefoonnummer hebben gekregen toen u een eerste keer klacht ging indienen, indien de situatie zich opnieuw zou voordoen, doch verklaarde u dit nummer nooit te hebben gebruikt toen u effectief opnieuw werd benaderd (CGVS, p.9 & 10). Bij uw tweede bezoek aan het politiekantoor verklaarde u dat de politie u voorstelde om een operatie op poten te zetten bij u thuis en hen zo in de val te lokken. U zou dit geweigerd hebben, u had schrik voor represailles (CGVS, p.10). Het is weinig logisch dat u naar de politie stapt voor hulp, maar dat u dan besluit niet op deze hulp in te gaan. Dat u bovendien een eerste keer thuis werd benaderd en pas de volgende dag klacht ging indienen omdat u de dag zelf veel werk had, is niet het gedrag dat men kan verwachten van iemand in dergelijke situatie (CGVS, p.9). Het lijkt logischer dat u onmiddellijk naar de politie stapte. Ook het gedrag van uw broer doet verbazen. U verklaarde dat uw motorfiets, die u aan hem had gegeven, werd gestolen en dat uw broer hiervan aangifte ging doen bij de politie. Het is pas na het indienen van deze klacht dat hij werd aangesproken door iemand die eiste dat u zich 'liet zien', zo gaat u verder. Opvallend genoeg verklaarde u dat hij dit laatste indirecte dreigement niet meer ging melden aan de politie (CGVS, p.15). Men moge verwachten dat hij dat wel deed, gezien hij dan over meer informatie beschikte over de vermoedelijke dader alsook de personen die u zouden hebben afgeperst."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat de politie voorstelde om een operatie te organiseren in zijn woning en dat hij dit weigerde omdat het dan overduidelijk zou zijn dat hij met hen meewerkte en represailles vreesde op hem en zijn familie, doch de Raad merkt op dat hij met de loutere herhaling van zijn verklaringen geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker naar de politie stapt voor hulp, doch vervolgens op geen enkele wijze besluit om op deze hulp in te gaan. Zijn verweer dat hij deze hulp van de politie weigerde omdat het op deze manier duidelijk zou worden voor zijn afpersers dat hij met de politie meewerkte, klemt bovendien met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn afperser hem een verklikker noemden

(Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat zijn afpersers reeds op de hoogte waren van het feit dat verzoeker de hulp had ingeroepen van de politie. Verzoekers verweer in het verzoekschrift kan aldus niet worden aanvaard ter verklaring of verschoning van de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

“Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid niet de problemen zou hebben gekend die u laat uitschijnen. U verklaart een laatste keer te zijn benaderd tussen 5 en 10 augustus 2019 (CGVS, p.12), doch verliet u pas op 3 oktober 2019 Colombia. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren.”

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij ondergedoken leefde in afwachting van zijn vlucht, doch de Raad is van oordeel dat dit geen afdoende verschoning kan bieden voor zijn laattijdig vertrek uit zijn land van herkomst. De Raad wijst er immers op dat verzoeker verklaarde dat zijn afpersers hem reeds opgespoord hadden toen hij naar het appartement van zijn tante vluchtte (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6 en 10-11), zodat verzoeker geen zekerheid had dat zijn afpersers hem niet zouden kunnen opsporen tijdens zijn verblijf bij zijn grootmoeder. De Raad is aldus van oordeel dat van verzoeker, in het licht van de door hem geschetste context, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zo snel mogelijk Colombia te verlaten, *quod non*. In de bestreden beslissing werd aldus terecht geoordeeld dat verzoekers laattijdige vertrek uit Colombia de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging relativeert.

De bestreden beslissing motiveerde verder nog terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen te herstellen:

“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen uw identiteit en die van uw familie, die hier niet wordt betwist. Dat u als zelfstandige een handelszaak in elektriciteitsvoorzieningen had, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken.

De klacht die uw broer zou zijn gaan neerleggen lijkt aan te tonen dat uw of zijn motorfiets werd gestolen, ongeveer een jaar na uw vertrek. Uit niets valt hieruit af te leiden dat er een link zou zijn met de door u aangehaalde problemen en/of met enig bendegeweld. Ook de klacht die u bent gaan indienen weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Dergelijk document weet uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de Colombiaanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of ontkrachten.

Voormelde motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 14 november 2019 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel.

Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker wijst er terecht op dat zijn regio van herkomst, met name het departement Antioquia, wordt aangemerkt als een regio waar het gewapend conflict plaatsvindt. De Raad merkt echter op dat verzoeker stelde afkomstig te zijn uit de stad Medellín en uit voorgaande analyse kan blijken dat daar geen sprake is van een gewapend conflict, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien brengt het bestaan van een gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. Het aantal burgerslachtoffers blijft, ook wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verspreiding van het geweld, hoe dan ook beperkt. Verzoeker kan ook worden gevolgd waar hij opmerkt dat het aantal doden en gewonden slechts één indicator is van het niveau van het geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij laat echter na *in concreto* toe te lichten op basis van welke criteria de situatie in zijn regio van herkomst dan wel geacht moet worden het niveau te bereiken dat vereist is voor toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dit nog daargelaten dat hij niet aantoont dat zich in de stad Medellín actueel een gewapend conflict afspeelt in de zin van dit artikel. Het theoretische betoog over de interpretatie van de notie 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, in de mate dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat de mate van het gebeurlijke willekeurig geweld in zijn regio van herkomst actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar die regio een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon loopt.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP